

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. P. T.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2026, č. j. 19 Az 27/2025-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. OAM-691/ZA-ZA11-HA06-2025; tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel podal dne 24. 6. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, do které přicestoval v dubnu 2024 z Maďarska, kde předtím osm měsíců pobýval. Při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel dne 30. 6. 2025 mimo jiné uvedl, že důvodem podání této žádosti je, že chce v ČR legálně pobývat a pracovat. Do země původu se stěžovatel vrátit nechce, jelikož byl členem církve Svědkové Jehovovi, což je zakázáno a mohl by z toho důvodu být zatčen. Z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplynulo, že stěžovatel ze země původu vycestoval v srpnu 2023 a chtěl nejprve odjet do Laosu, což se mu však nepodařilo, s pomocí známého tak následně vycestoval právě do Maďarska. Důvodem vycestování byla stěžovatelova obava ze zatčení z důvodu členství v církvi Svědkové Jehovovi, jejímž členem byl asi 4-5 měsíců – do doby, než se dozvěděl, že je toto členství ve Vietnamu zakázané. O zákazu se dozvěděl tak, že jeho známí byli údajně v této souvislosti zatčeni. Stěžovatel před svým odjezdem žádné problémy v zemi původu neměl. Zároveň stěžovatel uvedl, že je na tom jeho rodina ekonomicky špatně a také má nějaké dluhy.

[3] Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že snaha o legalizaci pobytu není relevantním azylovým důvodem, kterým nejsou ani ekonomické problémy stěžovatele. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel jednak z Informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze dne 23. 5. 2025, Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 31. 10. 2024, Vietnam – Postavení Svědků Jehovových, a dospěl k závěru, že stěžovateli nehrozí v zemi původu pronásledování ani jiná vážná újma a nejsou dány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou odůvodnil zejména nedostatečným posouzením důvodů pro udělení azylu (převážně důvodů pro udělení humanitárního azylu) a doplňkové ochrany a nedostatečně zjištěným skutkovým stavem věci. Stěžovatel v obecné rovině namítal, že mu hrozí pronásledování a zatčení z důvodu členství v církvi Svědkové Jehovovi. Tuto žalobu městský soud shora označeným rozsudkem dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] Městský soud v první řadě zdůraznil, že žaloba je zcela obecná a není z ní zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje konkrétní pochybení žalovaného. Sám městský soud v napadeném rozhodnutí ani předcházejícím řízení neshledal deficit, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dále městský soud uvedl, že stěžovatel konkrétně namítal pouze nesprávné posouzení obav z pronásledování z důvodu jeho členství v církvi Svědkové Jehovovi, které měly vést k udělení humanitárního azylu. Na udělení humanitárního azylu však není právní nárok, správní soudy proto přezkoumávají toliko to, zda správní orgán nezneužil svého správního uvážení či nepřekročil jeho meze. Městský soud v nyní posuzované věci takové pochybení neshledal. Žalovaný správně vyhodnotil stěžovatelovy obavy z pronásledování z důvodu jeho členství v církvi Svědkové Jehovovi. Ze zprávy týkající se postavení Svědků Jehovových hrozba pronásledování nevyplývá, naopak je tato církev v praxi tolerována. Stěžovatel nadto již tuto víru nepraktikuje a praktikoval ji jen krátce, a to nikoliv jako významnější člen. Není tedy pravděpodobné, že by stěžovateli z důvodu jeho dřívějšího členství v této církvi hrozilo pronásledování. Městský soud uzavřel, že se žalovaný důvody pro udělení mezinárodní ochrany zabýval dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně, žalobu proto zamítl.

[6] Proti rozhodnutí městského soudu stěžovatel nyní brojí kasační stížností. V té namítá, že městský soud aproboval nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí, čímž zatížil své rozhodnutí totožnými vadami. Městský soud se odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce odvozeného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy podle § 14a téhož zákona. Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Městský soud zejména nedostatečně posoudil námitku směřující k přiznání humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Neudělením humanitárního azylu správní orgán vybočil z mezí správního uvážení a městský soud tak měl napadené rozhodnutí zrušit. Žalovaný (a následně městský soud) také dle stěžovatele nedostatečně posoudil otázku přiznání doplňkové ochrany, jelikož je v jeho v případě dáno skutečné nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený

pokračování

rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (pozn. NSS, zjevně se mělo jednat o vrácení městskému soudu).

[7] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí a trvá na tom, že při posuzování stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany zjistil skutečný stav věci, shromáždil a posoudil dostatečné podklady a jeho rozhodnutí je zákonné. Dále žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo, je řádně zastoupen a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Vzhledem k tomu že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jelikož pokud by tomu tak nebylo, musela by být v souladu s uvedeným ustanovením odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, a to tak, že jsou jeho znaky naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce je podle závěrů zaujatých v označeném usnesení přijatelná v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikurní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Nyní posuzovaná kasační stížnost k rozhodnutí přdestírá otázky přezkoumatelnosti napadeného rozsudku a otázku splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany. Podle Nejvyššího správního soudu však žádná z těchto otázek nespĺňuje žádné z výše vymezených kritérií přijatelnosti kasační stížnosti. Nejde o otázky judikaturou doposud neřešené, řešené rozdílně či vyžadující učinit judikurní odklon. V napadeném rozhodnutí rovněž nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo dopadat do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud naopak posoudil stěžovatelovu žalobu v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, od které zdejší soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Pro posouzení zbylých částí kasační stížnosti je nezbytné se touto vadou zabývat jako první, neboť jde o vadu, ke které by Nejvyšší správní soud byl povinen přihlédnout i z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svou konstantní

judikaturu (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS), ze které vyplývá, že z rozsudku musí být zřejmé, jak soud o žalobě rozhodl a co jej k danému výroku vedlo. Výroku pak musí odpovídat jasné a srozumitelné odůvodnění. Soud se dále musí vypořádat s podstatou všech žalobních bodů, aby bylo jasné, z jakých důvodů je nepovažuje za důvodné. Veškeré vymezené požadavky městský soud bezpochyby naplnil, a jeho rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné.

[13] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost stěžovatel odůvodnil pouze velmi obecně a namítal zejména, že městský soud nedostatečně posoudil žalobní bod týkající se neudělení humanitárního azylu, čímž žalovaný vybočil z mezí správního uvážení, a městský soud měl z toho důvodu napadené rozhodnutí zrušit. Ani v kasační stížnosti (stejně jako v žalobě a předcházejícím správním řízení) však stěžovatel výslovně neuvádí, z jakých důvodů bylo „nehumánní“ azyl neudělit. Jak správně uvedl městský soud (a uvádí to také sám stěžovatel) na udělení humanitárního azylu nebyl právní nárok a jeho posouzení podléhalo správnímu uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS).

[14] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí možností udělit stěžovateli humanitární azyl zabýval, dospěl však k závěru, že důvody k jeho udělení dány nebyly. Stěžovatel je dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou a zdravou osobou a jeho rodinná, sociální a ekonomická situace udělení humanitárního azylu neodůvodňuje. Možností udělit stěžovateli humanitární azyl se tak žalovaný zabýval dostatečně. Se závěry žalovaného stěžovatel polemizuje v naprosto obecné rovině a neuvádí žádné relevantní důvody, pro které má toto posouzení za nesprávné. Nejvyšší správní soud proto nemůže ničeho vytknout městskému soudu, který závěry žalovaného v této věci aproboval.

[15] Nad rámec právě uvedeného Nejvyšší správní soud (v souvislosti s tím, že stěžovatel ve správním řízení namítal také složitou ekonomickou situaci) zdůrazňuje, že ekonomické důvody, nemohou být relevantním důvodem postačujícím k udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, a ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).

[16] Stěžovatel namítal také nesprávné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu z důvodu nebezpečí vážné újmy. V souladu s § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje: „a) *trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*“ Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že primárním zdrojem informací odůvodňujících udělení mezinárodní ochrany je v souladu s konstantní judikaturou právě žadatel (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004-40, či usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 27. 6. 2025, č. j. 5 Azs 50/2025-28).

[17] Stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení v zásadě uvedl pouze to, že se po návratu do země původu obává zatčení z důvodu svého členství v církvi Svědkové Jehovovi. Nijak blíže však nespecifikoval újmu dosahující intenzity předpokládané § 14a zákona

pokračování

o azylu, která by mu po návratu v zemi původu mohla hrozit. Nadto z žalovaným posuzované informace Ministerstva zahraničních věcí týkající se postavení Svědků Jehovových vyplývá, že je jejich činnost tolerována a že nejsou známy případy pronásledování či šikany Svědků Jehovových. Rovněž není známo, že by příznivcům Svědků Jehovových ve Vietnamu hrozil trest za sympatie k nim. Stěžovatel opět tyto závěry nijak výslovně nerozporoval. Úkolem žalovaného ani správních soudů není za stěžovatele domýšlet důvody, které by hrozbu vážené újmy odůvodňovaly. Stěžovatelovo obecné tvrzení tak nemůže zvrátit dostatečně podložené závěry žalovaného ani odůvodnit přijatelnost kasační stížnosti.

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud k tvrzení stěžovatele, že se městský soud odchýlil od ustálené judikatury zdejšího soudu v otázce odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, uvádí, že stěžovatel neoznačil žádné konkrétní rozhodnutí, od kterého se městský soud odchýlil, ani v jaké konkrétní otázce tak učinil. Ze shora uvedeného pak vyplývá, že odůvodněný strach z pronásledování stěžovatele ve smyslu § 12 písm. b) nemůže být dán ani jeho krátkým členstvím v církvi Svědkové Jehovovi. Nejvyšší správní soud tak pochybení městského soudu neshledal.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Dosavadní judikatura poskytuje dostatečné řešení otázek předestřených v kasační stížnosti, nejde o právní otázky, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikaturní odklon ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Z těchto důvodů kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[20] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevnikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 28. května 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu